

عنوان مقاله:

تبیین عوامل مختلف محیط زیست بر اکوتوریسم ایران و توسعه پایدار آن

محل انتشار:

دومین کنفرانس علمی پژوهشی افق های نوین در علوم جغرافیا و برنامه ریزی، معماری و شهرسازی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسنده:

محمد مهدی ارتقایی - دانشجوی کارشناسی ارشد رشته جغرافیا و برنامه ریزی توریسم

خلاصه مقاله:

گردشگری از قدیم با انگیزه های متفاوت صورت میگرفت. در ایران گردشگری به معنای امروزی از دهه 1330 آغاز شد و از دهه 1970 وارد ادبیات جهان شده که به معنای سفرهای مسوولانه و هدفمند به طبیعت است. در میان گزینه های مختلف گردشگری، بومگردی با حفظ محیط زیست، التزام به توسعه جوامع و احترام به ویژگیهای فرهنگی از جمله گزینه هایی است که بیشترین سازگاری با مفهوم پایداری را دارد. از ابعاد اکوتوریسم می توان دامنه نوردی، توریسم کوچ، طبیعت درمانی، ورزشهای ساحلی، شکار و از جاذبه های طبیعی کشور به قله های مرتفع، دریاچه ارومیه، جنگلهای شمال، رودخانه ها، آبهای معدنی و ... را اشاره نمود. حفظ تنوع زیستی، مشارکت در تامین رفاه اجتماعی از اهداف اکوتوریسم میباشد و همچنین کمک به اقتصاد محلی و ترویج فرهنگ زیست محیطی از اثرات مثبت اکوتوریسم هستند که در مقابل آلودگی، تخریب محیط و نابودی گونه های جانوری و گیاهی از اثرات منفی آن میباشد. برای حفظ اکوتوریسم پایداری آن بایستی مد نظر باشد که با سازماندهی، برنامه ریزی درست، مشارکت مردم محلی و آموزش می توان به آن دست پیدا کرد.

کلمات کلیدی:

گردشگری در طبیعت، اکوتوریسم، محیط زیست، حفاظت از محیط زیست و آثار طبیعی، پایداری جوامع محلی، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/442404>

